ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΑΣΩΜ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀπασχολούμην μὲ τὶς βιομηχανικές μου ἐργασίες, ἀναγκαζόμουν νὰ ταξειδεύω συχνὰ στὴν Ὀρλεάνη... Ἐπήγαινα τουλάχιστον τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἄλλοτε μόνος μου κι' ἄλλοτε μαζὶ μέ τὴ γυναίκα μου.

Ὅταν ἔπαιρνα καὶ τὴ γυναίκα μου μαζύ μου, εἶχα παρατηρήσει, ὅτι στὸ γυρισμό μας βρισκόταν πάντα στὴ σάλα τῆς ἀναμονῆς τοῦ σταθμοῦ τῆς Ὀρλεάνης, ἕνας ἄνδρας, μὲ μεγάλα μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες,ποὺ μᾶς παρακολουθοῦσε μὲ μιὰν ἐκπληκτικὴ ἐπιμονή.

Ὁ περίεργος αὐτὸς ἄγνωστος βρισκόταν πάντα ἐκεῖ, ὁποιαδήποτε ὥρα κι' ἂν ἔφθανα, κυττάζοντας μὲ τὰ ἀφηρημένα μάτια του ὅλα τὰ πρόσωπα τῶν ταξειδιωτριῶν.

Ἦταν ἀρκετὰ καλὰ ντυμένος, ἀδύνατος καὶ ψηλός. Τὸ μελαχροινὸ ξηρὸ πρόσωπό του εἶχε βαθειὲς ρυτίδες καὶ τὰ μάτια του ἐκύτταζαν μὲ μιὰν ἀπελπιστικὴ ἐπιμονή.

Στὴν ἀρχὴ εἶχα ὑποθέσει πὼς ἦταν ὑπάλληλος ξενοδοχείου. Ὡστόσο δὲν ἐμιλοῦσε σὲ κανέναν καὶ δὲν φαντάζομαι πὼς θὰ βρισκόταν διευθυντὴς ξενοδοχείου τόσο τρελλός, ὥστε νὰ κρατῇ στὴν ὑπηρεσία του αὐτὸν τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μὲ τὶς νευρικὲς καὶ ἀπότομες κινήσεις του ἐπροκαλοῦσε κάποιαν ἀνησυχία.

Ἕνα βράδυ μ' ἔπιασε ἡ περιέργεια κι' ἀποφάσισα νὰ τὸν παρακολουθήσω γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐξιχνιάσω τὸ μυστικό του.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ὅλοι οἱ ταξειδιῶτες, ὁ ἄγνωστος ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴ παραζαλισμένος, ἔκανε ἔπειτα μερικοὺς γύρους κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς σάλας τῆς ἀναμονῆς, ἐκύτταξε πολλὲς φορὲς τὸ ρολόγι του καὶ ἐπὶ τέλους,ἐβγῆκεν ἔξω καὶ κάθισε σ' ἕνα τραπέζι τοῦ καφενείου τοῦ σταθμοῦ.

Παράγγειλε μιὰ μπύρα ποὺ δὲν τὴν ἤπιε, καὶ ἐπὶ μιὰν ὥρα περίπου ἐκύτταζε τοὺς διαβάτες μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Ἐξαφνικὰ σηκώθηκε σὰν ν' ἀνατινάχθηκε ἀπὸ κάποιο ἐλατήριο, ἐπέταξε ἕνα νόμισμα στὸ τραπέζι καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ ρέστα, ἔτρεξε πάλι στή σάλα τῆς ἀναμονῆς.

Τὸν ἀκολούθησα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ταχεῖα ἁμαξοστοιχία τοῦ Μπορντὼ ἔμπαινε στὸ σταθμό.

Ὁ ἄνθρωπος ξανάρχισε τὰ ἴδια. Ἐκύτταζε προσεκτικὰ ὅλες τὶς γυναῖκες, καί, ὅταν ἐπέρασε τὸ κῦμα τῶν ταξειδιωτῶν, ὅταν ἐβεβαιώθηκε, ὅπως ἐφαίνετο, ὅτι ἐκείνη ποὺ ἐπερίμενε δὲν ἦρθε οὔτε μ' ἐκεῖνο τὸ τραῖνο, ξανάρχισε τοὺς αὐτομάτους βηματισμούς του, χωρὶς νὰ προσέχῃ διόλου στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν ἐκεῖ.

Πῆρα τότε τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν πλησιάσω γιατὶ ἡ στάσις του ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε τὴν περιέργειά μου. Σκέφτηκα ὅμως ἀμέσως πὼς οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σταθμοῦ θὰ ἤξεραν χωρὶς ἄλλο πολλὰ γι' αὐτόν.

Ἐζήτησα τότε κι' ἐγὼ πληροφορίες ἀπὸ ἕνα σιδηροδρομικό.

— Αὐτὸς ὁ ψηλός κι' ἀδύνατος ; μοῦ ἀπήντησε' εἶνε τρελλός.

— Δὲν φαίνεται ὅμως διόλου ἐπικίνδυνος.

— Ὤ, εἶνε πολὺ ἥμερος ἄνθρωπος. Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ τὸν ξέρει. Εἶνε τέσσερα χρόνια τώρα ποὺ συχνάζει σ' αὐτὴν τὴν αἴθουσα, καὶ δὲν ἔλειψε οὔτε μιὰ μέρα.

— Τέσσερα χρόνια ; εἶπα γεμάτος ἔκπληξι.

— Ναί, τέσσερα χρόνια. Παραξενεύεσθε, αἴ ; Ἀλλοίμονο, δὲν εἶνε διόλου συνηθισμένη ἡ τρέλλα του. Κι' ἂν δὲν συνέβαινε ἕνα σκάνδαλο ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, μοῦ φαίνεται πὼς κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἐκαταλάβαινε διόλου. Αὐτό, ἄλλωστε, συνετέλεσε καὶ στὸ νὰ μάθουμε τὴν ἱστορία του.

Χωρὶς νὰ περιμείνῃ τότε νὰ τὸν παρακαλέσω ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται τὴν ἱστορία τοῦ τρελλοῦ.

—«Πᾶνε τέσσερα τώρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἦρθε ἐδῶ γιὰ πρώτη φορά, περιμένοντας τὴν γυναίκα του, ποὺ θὰ γύριζε ἀπ' τὴν Ὀρλεάνη. Τὸ τραῖνο ἔφθασε κ' οἱ ταξειδιῶτες ἀποβιβάσθηκαν. Δὲν ἦρθε ὅμως ἡ γυναῖκα του. Ἐκεῖνος τότε περίμενε τὸ ἄλλο τραῖνο. Ἀλλὰ οὔτε μ' αὐτὸ δὲν ἦλθε.

»Ξετρελλαμένος ἔτρεξε στὸ σπίτι, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ εὕρισκε ἐκεῖ ἕνα τηλεγράφημα τῆς γυναίκας του τὴν ὁποία ἐλάτρευε, ὅπως ἐμάθαμε. Πάλι, ὅμως, τίποτα. Ἐτηλεγράφησε τότε στὴν Ὀρλεάνη στοὺς συγγενεῖς της, γιατὶ σ' αὐτοὺς εἶχε πάει ἡ γυναῖκα του νὰ περάσῃ κοντά τους μερικὲς μέρες. Αὐτοὶ ἀπάντησαν ὅτι τὴν εἶχαν συνοδεύσει στὸ σταθμὸ τὴν ὡρισμένη ὥρα.

»Ἐζήτησε τότε τὴν ἐπέμβαση τῆς ἀστυνομίας. Καὶ αὐτὴ ὅμως δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Δὲν μπόρεσε μάλιστα νὰ γίνῃ γνωστὸν ἂν ἡ γυναῖκα εἶχε φύγει μόνη της ἢ μαζὺ μὲ ἄλλον. Δὲν μαθεύτηκε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε.

»Τότε ὁ δυστυχισμένος σύζυγος ἔχασε ἐντελῶς τὰ λογικά του. Κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ ἔρχεται ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἀφίξεως τῶν τραίνων ἀπὸ τὴν Ὀρλεάνη καὶ περιμένει τὴ γυναίκα του...

»Δὲν τοῦ ξεφεύγει οὔτε ἕνα. Κι' αὐτὸ βαστᾷ τέσσερα χρόνια τώρα, ὅπως σᾶς εἶπα... Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶνε, πὼς πιστεύει ἐπίμονα ὅτι μιὰ μέρα θὰ γυρίσῃ ἡ γυναῖκα του.

»Ἂν τοῦ μιλήσετε θὰ σᾶς πῇ μέσα στὴν τρέλλα του, ὅτι τὸν εἰδοποίησε πώς; σήμερα γυρίζει καὶ ὅτι ἂν δὲν ἔλθῃ, αὐτὸ θὰ πῇ πὼς δὲν ἐπρόλαβε τὸ τραῖνο καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ μὴν τὸ προλαβαίνῃ πάντα, ἀλλά, θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ τὸ προλάβῃ».

— Ποιὸ εἶνε τὸ μικρὸ σκάνδαλο, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλήσατε προτήτερα ; εἶπα, γιατί μοῦ ἐκίνησε τώρα περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον ἡ παράξενη αὐτὴ διήγηση.

— «Νὰ σᾶς πῶ ἀμέσως,ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος. Ἕνα πρωΐ τὸν εἴδαμε νὰ ρίχνεται ἐπάνω σὲ μιὰ ταξειδιώτισσα, νὰ τὴν σφιχταγκαλιάζῃ καὶ νὰ τῆς λέγῃ μὲ δάκρυα στὰ μάτια :

—«Ἐπὶ τέλους ἦρθες, ἦρθες καλή μου !»

»Ἡ νέα γυναῖκα ποὺ ὑπέστη αὐτὴν τὴν ἐπίθεση, ἔβαλε δυνατὲς ἀπελπιστικὲς κραυγές.

»Ἔτρεξαν γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάσουν ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του, ὁ τρελλός, ὅμως, ἀπατημένος ἀπὸ κάποιαν ὁμοιότητα, φαίνεται, ἐπέμενε πὼς εἶχε ξαναύρει ἐπὶ τέλους τὴ γυναίκα του καὶ πὼς θὰ ἦταν πολὺ φοβερὸ ἂν τοῦ τὴν ἔπαιρναν, ἀφοῦ τὴν ἐπερίμενε τόσα χρόνια.

»Ἐπὶ τέλους ἐκοπίασαν πάρα πολὺ γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ παραδεχθῇ πὼς ἡ γυναῖκα ἐκείνη δὲν ἦταν ἡ δική του καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι μόλις ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἄρχισε νὰ τὸ πιστεύῃ αὐτό.

Ἀπὸ» τότε εἶνε ἡσυχώτατος.Τὸν βλέπετε ποὺ περιμένει τώρα τὸ τραῖνο τῶν δέκα καί τέταρτο.

»Ἔπειτα θὰ περιμένῃ τὸ τραῖνο τῆς μισῆς μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

»Καὶ ὅταν ὅλοι οἱ ταξειδιῶτες ἀπομακρυνθοῦν θὰ φύγῃ κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ αὔριο τὸ πρωΐ στὶς ἑφτὰ νὰ περιμένῃ τὸ πρῶτο τραῖνο. Ἄ, εἶνε ἕνας δυστυχισμένος, πολὺ ἀξιολύπητος, ἀλήθεια !»

— Δὲν εἶνε διόλου δυστυχισμένος, εἶπα τότε. Ζῇ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ξαναδῇ τὴ γυναίκα ποὺ λατρεύει. Καὶ περιμένει. Δυστυχισμένοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν πειὰ ἐλπίδες, ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε τὴ δύναμη οὔτε τὴν τρέλλα νὰ περιμένουν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἴσως πιὸ εὐτυχὴς καὶ ἀπὸ μᾶς ἀκόμα...

Ὁ συνομιλητής μου, ὅμως, δὲν τὸ παραδέχτηκε. Αἰσθανότανε γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸν οἶκτο ποὺ αἰσθάνονται οἱ ὑγιεῖς γιὰ τοὺς «πτωχοὺς τῷ πνεύματι».

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ τρελλὸς ἐπερνοῦσε κοντά μας. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ τοῦ εἶπε τότε μὲ ἐλαφρὰ εἰρωνικὸ ὕφος :

— Ἔρχεται, λοιπόν, μὲ τὸ τραῖνο τῶν δέκα καὶ τέταρτο ;

— Ναί, ναί, ἀπάντησε μὲ ἀπόλυτη πεποίθησι αὐτός. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ βρίσκεται στὸ σταθμὸ τοῦ Ἀούστερλιτς.

Καὶ ξανάρχισε τὸν αὐτόματο περίπατό του...

Αὔγουστος Ἀσὼμ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἕνας λωποδύτης καλοντυμένος μπαίνει σ' ἕνα χρυχοχοεῖο τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Ὁ ὑπάλληλος τρέχει ἀμέσως καὶ μέ χίλιες δυὸ ὑποκλίσεις τὸν ἐρωτᾶ :

— Τί ἀγαπᾶ ὁ κύριος ;

— Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὰ διαμάντια πόσο ἔχει ;

— Διακόσια φράγκα !

Ὁ λωποδύτης μένει σκεπτικός.

Ὁ ὑπάλληλος τὸν ἐρωτᾶ ἐκ δευτέρου :

— Θὰ τὸ πάρετε, κύριε ;

— Ὄχι τώρα... τὸ βράδυ !

***

Ὁ Ἀγαθόπουλος ταξειδεύει σιδηροδρομικῶς. Μέσα στὸ βαγόνι ὅλως εἶνε τρομερὰ στενοχωρημένος. Στὸ κάθισμά του κάθονται τὸ ὅλον ἕξη ἐπιβάται ἐνῶ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι δὲν κάθονται παρὰ πέντε μόνον. Κάμνει λοιπόν τὴν ἑξῆς σκέψη :

— Τί κουτὸς ποὺ εἶμαι τόση ὥρα ! ἀπὸ δῶ ποὺ κάθομαι ἐγὼ εἶμαστε ἕξη, ἐνῶ ἀπὸ κεῖ εἶνε μονάχα πέντε ! Δὲν πάω ἀπὸ κεῖ νὰ βρῶ... τὴν εὐρυχωρία μου !